

cum spuneau și romanticii, „vizul este o maidan de imaginație sau un loc sacru“.

Ce reprezintă, pentru noi, *Căsătoria*? Prin ce fel de viziune vom interpreta faptele? O idee mai veche alături secvențele piesei tablourilor lui Marc Chagall: absența descriptivismului logic al situațiilor, împletirea de lirism și comic. Nu trebuie să uităm că viziunea autorului este comică.

Vrem să realizăm un anumit șoc prin înlăturarea parțială a grotescului, prin estomparea durităților, printr-un anumit lirism. De aici alăturarea lui Gogol cu Chagall. Spectacolul va trebui să capete

starea unui vis. Acțiunea va curge cu multă libertate, iar noi vom folosi toate aparatele posibile ale teatrului, pentru a imagina acest vis. De aici libertatea actorilor de a trăi prin cuvint și ritual cele mai diverse stări posibile.

Tema piesei va fi visul. Aflați departe unul de altul. Agafia și Podkolsin se vor întâlni într-o lume imaginată. Accentul de vis va da un alt aspect acestei întâlniri. Kocikariov seamănă cu un Oberon care va dirija magic alăturarea celor doi. *Căsătoria* este un vis sortit eșecului. Personajele se vor trezi, în timp ce Kocikariov, pierzându-și puterile, își va pierde și esența magică.

„Rampa“, acum 50 de ani ianuarie 1931

Ce reținem din dramaturgia originală a anului 1930? *Oameni felurii* de Anton Holban, *Cassandra* de Nicolae Iorga, *Fata ursului* de V. Voiculescu (jucate pe prima scenă a țării), și *Molima* de Ion Marin Sadoveanu (la Teatrul Ventura). Au mai semnat texte reprezentate Ion Minulescu, Ion Sin Giorgiu, Paul Prodan, Anton Bibescu... ● Ce răvașe au găsit unii dintre actorii noștri în plăcinta revelionului? *Ion Iancovescu*: „Cum să-l impac, c-un lucru mare, / Pe-acest ștrengar între ștrengari? / Decît să-i dau ceva ce n-are: /... Și i-am adus vreo doi sutari!“! Iar dramaturgul *Camil Petrescu*: „Nimic, da-i spun că tot *Mioara* / Rămîne fresca-i de război: / Din mii de oameni ce-au văzut-o / Abia de mai trăiesc vreo doi!“ ● Apare fundamentală colecția a lui Sabin Drăgoi *303 colinde cu text și melodie*, în editura arhivei fonogramice a Societății compozitorilor români. Entuziasmată, *Rampa* invită „înapoi la folclor“. ● Harnicul director craiovean, dramaturgul A.

de Herz, caută o „societate de construcții“ care să clădească un nou teatru (teatrul din Valahia mică arse în 1927). „Baronul“ nu o va găsi! ● Tânase „cucește“ Ardealul. Din Muntenia și Oltenia, „trece“ munții, cu *Bravo, Cărăbuș!* E așteptat pretutindeni. ● Octavian Goga este sărbătorit la Teatrul Maghiar din Cluj. În traducerea lui Emerich Kadar (traducător din Caragiale, Minulescu, Sorbul), se joacă *Meșterul Manole*. În toastul de la banchet, poetul precizează că își pune mari speranțe „în conlucrarea culturii române și celei maghiare“. ● În sfârșit, primul gong (al stagiunii!) la urgisita Operei române. Cîntă, în *Boris Godunov*, Gh. Folescu, Niculescu-Basu, N. Secăreanu. La pupitru, George Georgescu. ● Jucată la Chicago cu mare succes, o piesă de Edgar Wallace, inspirată din lumea interlopă, a întrunit și elogiile gazetierilor, care l-au felicitat pe autor pentru seriozitatea... documentării! ● Academia Română premiază volumul memorialistic al lui A. P. Bănuț, *Tempi-passati*, și versuri-

le lui Tudor Măinescu, *O picătură de parfum*. ● Umor publicitar: *Casa cu fete* de Carol Ardeleanu este un „roman în care se dezvăluie un colț de viață reală așa cum este dincolo de ceea ce se vede“. ● Regal artistic la Teatrul Național: *Cruciada* (în volum: *...copiilor*) de Lucian Blaga. Marioara Voiculescu, Ana Luca, G. Calboreanu, V. Antonescu apar în regia lui Soare Z. Soare. Drama se joacă împreună cu prima versiune (într-un act) a *Actului venețian* de Camil Petrescu. Camil (se putea altfel?) va fi profund nemulțumit de spectacolul lui Ion Șahighian, cu Dida Calimachi, A. Pop Marțian, Al. Critico... (În *Notele zilnice*, publicate recent de Mircea Zăciu, autorul notează, iritat, că aprecia la Dida Calimachi „își pierduse nervii“!). ● Un publicist ieșean, C. Săteanu, divulgă o întâmplare cu marele Iancu: într-o iarnă, Caragiale purta un palton vechi. Întîlnindu-se cu un parlamentar, prieten, purtătorul unui superb palton de blană, Nenea Iancu a întrebat de preț. „Vreo trei mii de lei!“ — a sunat, mindru, răspunsul. „Ei, vezi, mă, eu nu mi pot permite să port haine care să prețuiască mai mult decît mine!“

I. N.